

Анотація до творчого проєкту

«В ОЧІКУВАННІ ГОДО»

роль Володимира за п'єсою Семюеля Беккета

здобувач першого бакалаврського рівня вищої освіти

Спеціальність – 026 «Сценічне мистецтво»

ОП «Акторська майстерність та продюсування».

Марченко Микита Олегович

Керівник творчого проєкту - нар. арт. України, проф. Сомов Лев Миколайович

Посилання на відеофіксацію творчого проєкту:

Володимир — один із двох головних героїв роману Семюеля Беккета «В очікуванні Годо».

Він представляє інтелектуальну сторону двох головних героїв (на відміну від земної простоти його супутника Естрагона). Одним із пояснень цього інтелектуалізму є те, що він колись був філософом. Це пояснювало б його постійні посилання та його спроби залучити Естрагона до філософських та релігійних дебатів.

Володимир глибоко стурбований зовнішнім виглядом і докладає всіх зусиль, щоб переконатися, що Естрагон поведився так, щоб зберегти його власну гідність. Він щось на зразок в'ючного щура: він носить усю їжу, яку мають бродяги (хоча сам ніколи не їсть), і має інший (якщо цитувати п'єсу) «різний» мотлох у різних кишенях. Ще один важливий реквізит – це його казанок. Він стверджує, що це йому "боляче", і врешті змушений привласнити Лакі. Після довгих роздумів (або кожного разу, коли йому нудно) він возиться з ним і грає з краєм. Цей фокус капелюха (з точки зору голови в центрі) можна інтерпретувати як символ його

вищого статусу (див. чоботи Естрагона) та його інтелектуальної природи: через це він зазвичай вищий за Естрагона, але це умовність театру. і в п'єсі не написано.

Незважаючи на цей іноді дошкульний і одержимий характер, Володимир, здається, має тілесну сторону. Він страждає на венеричне захворювання, яке викликає у нього біль у статевих органах і потребу в сечовипусканні, коли він сміється. Це може свідчити про сексуальне минуле: він має на увазі жінку, яку він знав, і яка «була в долоні»...хоча незрозуміло, чи є це причиною його поточного стану чи ні.

Володимир має єдине суспільне сумління в п'єсі (порівняйте людиноненависницький погляд Естрагона на людство: «Люди — кляті неосвічені мавпи!»), і здається, що він дуже переживає за долю своїх ближніх: він висловлює обурення поведінкою Поццо, свого раба, Лакі, і діє як щось на кшталт батьківської фігури для іноді дитинного Естрагона. Це не означає, що Володимир не страждає від власних емоційних тиків. Він ненавидить сни, оскільки вони являють собою жорстоку помилкову надію, і він не в змозі впоратися з логікою Естрагона, простота якої збиває його з пантелику. Він також погано терпить дурнів: занепад Поццо та грубість Естрагона дають йому багато приводів для обурення.

На відміну від усіх інших персонажів, Володимир відчуває плин часу (тільки він каже, що пам'ятає події першої дії). Однак він вважає свою пам'ять ненадійною, оскільки її неможливо підтвердити через проблеми з пам'яттю Естрагона. Наприкінці п'єси саме він усвідомлює марний цикл, у який усі вони потрапили (див. другу цитату). Однак він відкидає це усвідомлення, коли виявляє, що жити з ним майже нестерпно («Я не можу продовжувати!»), і змушує себе відкинути це («Що я сказав?»). Він вирішує продовжувати чекати Годо.